

ZENTAI HIRLAP

HELYI ÉS VIDÉKI-ÉRDEKŰ TÁRSADALMI ÉS KÖZMŰVELŐDÉSI HETILAP

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
DEAK UTCZA 363. SZ.

Kéziratok visszaadására nem vállalkozik a szerkesztőség.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Egyes szám ára 10 kr.

Előfizetési árak:

egész évre 4 frt., félévre 2 frt.

Hirdetések és nyiltér díjazása megállapodás szerint.

Nemzeti kultúra.

Bizonyos elfogódottsággal kezdünk cikünkhez. Thémánk anyaga is meglehetősen el van már koptatva a zurnalisztika napi szolgálatában. Az általános érdeklődés, mely a hetvenes években, midőn kulturánk nemzeti célokért modern alapokra helyezkedett, rég kialvóban van. A sajtó szót ejt érte, de hangja sokszor elhangzó szó a pusztában. Hol van a magyar társadalomnak amaz érdeklődése, mely Eötvös József, a népmivelődés nagy reformátorának idejében minden magyar szívet fogva tartott?

Mindazonáltal szót ejtünk e kérdésben, mert erős bizva-bizással mégis azt hisszük, hogy az eszme nincs elkoptatva annyira, hogy most, midőn a törvényhozásban szónokok mondják el eszméiket róla, ne hagyjon nyomot a kedélyekben a legigazabb, a legnemesebb, a nemzet megerősödésére legjobban elvezető — fájdalom! — még mindig csak aspiráció: a nemzeti kultúra.

Az utóbbi időben sűrűn hivatkoznak a haza bölcsének Deák Ferencnek beszédeire, nagy igazságokat rejtő mondásaira. De senki sem hivatkozott az örökigazságra, melyet a haza bölcsé mondott ezekben: „korunkban csak azon nemzetnek van jövője, mely komolyan törekszik az általános műveltség színvonalára emelkedni és azon előre haladni.” És akarunk-e mi? Kétség kívül akarunk! De komolyan akarunk-e? Ha igen, honnét van az mégis, hogy kulturánk számos nyomorusága az egyetemes érdeklődésig és annak megjavítására való jószándékig jutni nem tud.

Hogy történhet az, hogy nagyon sok közeleli férfunak a nemzeti kulturát egy közkeletű frázisnak, chimaerának tartja.

Lehet-e a nemzeti kulturának kerekeit megszabni? Igen is lehet és azt egyik szónok ki is fejtette, az államnak elfoglalni a nemzetiségektől a kultúra téren mindazon

pontokat, a melyek még elfoglalhatók. Még ez sem elég. Meg kell szabadítani népmivelődésünket számos nyomoruságaitól és mindenekelőtt anachronismussá kell tennünk az antik kornak azon régi nagy igazságát, hogy a kit az istenek gyűlölték, azt tanítóvá teszik. Mert az most nem anachronismus. Seholy jobban nem illik ez igazság, mint Magyarországon a kultúra munkására. Az állam megijed azon terhektől, melyeket felekezetektől kellene elvállalnia, de arra nem vet ügyet, hogy éppen legtöbbször a felekezetek kezén kell a nemzeti kultúra sérelmét látnunk. Minden téren érvényesül a bibliai mondás, hogy a munkás méltó az ő bérére, egyedül a kultúra munkásait nem akarjuk fölzsabadítani az anyagi gondok nyűgeitől, melyeket kétségtelenül népmivelődésünk érez meg. Avagy frázis-e ott a nemzeti kultúra eszményeért küzdeni, a hol az elmélet majdnem lethargikus közöny fogta el, a kényelem-szeretnek az a szinte bűnös igyekezte, hogy maradjon minden a régiiben.

Lehet, hogy e sorok írója nagyon is pessimistikus szemekkel lát, de nincs-e oka rá? Mikor a magyar kulturának hódító hadjáratait kellene viselni és haladunk csiga lassúsággal. Huszonhét év óta alig emelkedett valamit a kulturának tett áldozat. Hiszen így is haladunk az kétségtelen, de a haladás a modern iskolaeszmének, az általános tankötelezettségnek és a szakszerű tanító-képzésnek eredménye, a mi azonban Montecuculi szerint a háborúhoz legjobban kell a pénz pénz és ismét a pénz! — ez a három nagy tényező hiányzik.

Most már nem ábrándos követelés, hogy népoktatásunk legyen intenzív és a 200 gyermek tanuló egy osztályban adassék át a multnak. Ez is a nemzeti kultúra egyik szükségége. Mert nem az a külsőség, hogy végre is minden helységnek van népmivelő hajléka, teszi ki a nemzeti kulturát, hanem annak szelleme. Szellemét pedig a benne működő

tanítómester adja, ki viszont csak úgy működhet az eszme érdekében, ha az amugy is reformálandó alsófokú iskolaszervezet minden rendelkezése betartva leszén.

És odajutottunk, hogy teljes lelkesedésünkkel hirdessük, miként a nemzeti kultúráért minden embernek tenni kell. Ez eszme valóban csak akkor nyeri el győzelmét, ha érte hazánk minden polgára hevül, lelkesedni fog. Mindenki a maga működési helyén fogjon össze nagy lelkesedéssel, igaz szándékokkal. A milennárius ünnep nagy alkalma hangoljon kulturális áldozatokra. Hisz nincs hely, a hol a kulturának fontos szükségéi ne lennének. És főleg változtassuk meg vélekedésünket e nemzeti eszmény felől. Mert a társadalom közérdeklődése nélkül, a nemzeti kultúra igazán frázis. Mert a hon az ő nemzeti kulturája nélkül nem állhat meg. Őseink a Don és Káspium magukkal szállíták azt ide: ugyanis emberek teszik a valóságos hazát, nem élettelen halmok és térségek, melyek ezerforma népek egyforma érzéketlenséggel adhatnak lakást, mint egy jelesünk oly igazán megmondotta.

Tűzoltó egyesületünk közgyűlése.

Mult számunkban hoztuk az önk. tűzoltó egyesület 1894-ik évi működését részletesen vázoló jelentést. A közgyűlés lefolyásáról pedig ezuttal a következőkben emlékezzünk meg.

A gyűlésre a tűzoltó egyesület önkéntes tagjai, élükön a tisztikarral, zeneszó mellett vonultak fel, a melyre mint eddig minden alkalommal, úgy ezuttal is az egyesület alapító tagjai, kik szavazati joggal bírnak, nagy számban jelentek meg.

Az elnöki jelentés tudomásul vétele után felolvastattott a pénztári jelentés, mely szerint az egyesületnek, mely a várostól évi

A „ZENTAI HIRLAP” TÁRCZÁJA.

Világ az éjben.

Írta: Balog István.

Meghalt a föld, a vén koldus örökre,
Fehér hóból a szemfedő fűltte,
Vagy tán csak mély álomban szendereg
S altatdalt zengnek neki
A viharok, a szelek.

Hogya meghalt, nem sok maradt utána,
Pusztá dombok, letarolt völgy lankája;
Lombtalanság, rég elhervadt virágok;
Varjúserg, mély káromga
A viharban kócsályog.

Mint a bánat kedresüknök sírjára,
Nehéz köd ül estenden a rónára,
Ulla-uton csak vándor jár csupán
S könnyes szeme vágyva tekint
Hívogató fény után.

Csak egy gyöngye mécsvilágnak a fénye
Reszkette a kődön által feléje;
Csak enyhéget, egy pár jó szót ha kapna,
Reggel aztán sívár útján,
Vidámabban haladna.

Hej, a vándor nem is oly rég én voltam,
Hajlék nélkül dideregttem félholtan;
Éltem útján ázva-fázva dermedtem,
Reménytelen a boldogság
Mécs világot kergettem.

S valahára, nagysokára megletem,
Nyájas otthon mécsvilága int felém;
Egyszerű bár, de énekeim épp elég . . .
A ki fázott az éri csak
A kandalló melegét.

Böske.

Mikor először a kis Amor
Fűlébe vezetett,
Benned megismerék egy kegyes,
Egy szép Erzsébetet.

Mikor először érzem, hogy
Te érted ver szívem.
Már akkor bájos Erzsékvé
Változtál át nekem..

S mikor először égett ajkám
A tüzes ajkádán, —
Már áróga Böskeim voltál akkor,
S az vagy mindenkoron.

Maróthi János.

Az első bál után.

(Gizike monológja)

— Írta: Reim Lajos. —

Fel vagyok avatva, — kisasszony lettem. Igaz,
hogy udvarlóim már rég kisasszonynak neveznek,

de hivatalosan ez a szép hosszú bál ruha tett azzá engem. Oh, Istenem egész megváltoztam ebben a hosszú ruhában. Igenis, megváltoztam, — sokkal komolyabb lettem. Azelőtt „nasoltam” szappanbuborékok eregettem, baba ruhákat varrogattam; de most már nem tehetek ilyeneket, mert kinőttem a rövid ruhából. Böske is vagyok erre, mert az a szeleburdi Birike még mindig papír szíveket vadós és malaczkokat rajzolgat. Nem is barátkozom többé vele, mert még megszólának érte.

Hej, ha visszagondolok, mikor a kivilágított táncterembe léptem, hogy fogtak körül a fiatal emberek! Rövid idő múlva a kis plüstantánczrendem tele volt firkálva nevekkal s mikor hozzám lépett az a Barna Pepi, aki most tette le a szigorlatot, s felkért az első négyesre: nem mondhattam neki mást, mint hogy „le vagyok foglalva.” — Kaptam is ezért anyámtól. Meglökött s halkan oda sugta nekem: „Te bugris, hogy lehetsz olyan műveletlen, hisz nem úgy mondják: „le vagyok foglalva” hanem „már angazsálva vagyok.”

No, de azért pompásan mulattam. Mikor a cigány rákezdte a csárdást: majd ki ugrottam a bőrből. Az első csárdást Golyó Laciával a „Bogyai Híradó” szerkesztőjével táncoltam. Jól megforgatott és ügyesen járta, de én roppant szégyeltem magam mellette, mert a fehér batiszt kravátja feleszszott egész a füleig. Ugy nézett mindenki reánk, — majd a föld alá sülyedtem szégyenemben. Nem akartam félbehagyni vele a táncot, mert nevémet talán bele sem tette volna lapjába, míg így én lettem a legelső a hölgyek névsorában.

a 2400 frt szubventiót és 162 frt baleset biztosítási összeget húz, az elmúlt évben összesen 6172 frt 25 kr. bevétele, s 4856 frt 07 kiadása volt. Oly összegek, amelyek lehetővé tették, hogy tűzoltó egyletünk mindazon felszereléseket, melyeknek hijával volt, a múlt évben nagyrészt beszerezte. Hozzájárult ehhez a városi közgyűlés is, mely a másház költségeihez nagylelkűen 700 frttal járult.

A pénztárnoki jelentés kapcsán a főparancsnok különösen kiemelte Suber Endre h. pénztárnok lelkiismeretes működését, szorgalmát, mire a közgyűlés a lelkes tűzoltót 5 drb arany jutalommal tüntette ki.

Szertárnok jelentése szerint, a szertár a múlt évben 2142 frt 62 kr értékkel gyarapított. Nevezetesebb beszerzések voltak a toló-létra 600 frt, az ugró-ponya 80 frt, a másház építése 1200 frt értékben. A jelentés szerint múlt évi leltári állapot 9368 frt 65 kr.

A szorgalmas, s magukat kitüntető önkéntes tűzoltók jutalmazására a közgyűlés 150 koronát szavazott meg, minek folytán a parancsnokság javaslatára a következők részesültek jutalomban: Ósz Szabó Pál kapta 20 koronát, Gál György, Horovitz Lipót ur ajándékát 10 koronát, Guelminó Alajos ur 10 koronás ajándékából 5—5 koronát kaptak Kecskés Antal és Lukács Péter. Ezeket kivül még az egyleti pénztárból jutalmaztatnak Csáki István, Fendrik Károly, Böresök István, Kucsera Antal 5—5 koronával, Darányi Simon, Fendrik Antal, Gubik Jenő 4—4 koronával, s még többen 2—2 koronával.

A tisztikar megbízatása, illetve három éves mandátuma lejárván, a leköszönt tisztikarnak a közgyűlés lelkesedéssel szavazott jkőnyvi köszönetet s főparancsnokká újlag egyhangú lelkesedéssel Matkovits József és alparancsnokká Czabafi János választottak meg.

Egyhangúlag megválasztottak még mászóosztály parancsnokká Jávorszky József, szivattyú osztály-parancsnokká Forray Ferencz, mászó-szakaszparancsnokká Bán Béla, szivattyú-szakaszparancsnokká Sétáló Sándor, ifj. Temesváry Sándor és Suber Endre, jegyzővé Kónya József, szolgálatvezetővé Teleki András és törzskürtőssé Neider Keresztély.

Ennek megtörténte után a főparancsnok felolvasta az ó-kanizsai önk. tűzoltó egylet táviratát, mely Dr. Tukacs Ádám tűzoltó alparancsnok haláláról értesítette a tűzoltó századot. A közgyűlés mély megilletődéssel vette a gyászos hírt, s a felejtethetlen bajtárs temetésére nyolcz tagot küldött ki, hogy a lelkes tűzoltó ravatalára az egylet nevében koszorút helyezzenek.

Jkőnyv hitelesítőikül Boros János és Guelminó Alajos urak küldettek ki.

Városi közgyűlés

1895. febr. 9-én.

Elnökölő polgármester 9 órakor megnyitja az ülést és megteszi szokásos jelentését. A felnöttek egészség-ügye kielégítő; a gyermekek sorából még mindig szedi áldozatait a vörheny és toroklob; történt egy betörés és két lopási eset; a pénztár állapota változatlan, — beteges. Következik a napirendre tűzött tárgyak elintézése:

A belügyminiszter a gőzfürdő kiépítését a szándékolt módon nem engedélyezi, mivel a regale-kötvények a város törzsvagyonát képezik s így csak kellő indokollással s a törvényes alakítások betartásával idegeníthetők el és míg terv és költségvetés nincs megállapítva, addig a kölesónrói gondoskodni időelöltti. A közgyűlés megbizzza a gazd. bizottságot, hogy tegyen előterjesztést a miniszterhez, kit bizonyára a megye tévesen informált, mert már első ízben is volt terv és költségvetés az iratokhoz besatolva.

A város nem akart ovodákat és menekházat felállítani, de Czehe Győző népiskolai igazgató felebbezésére a város szigorúan utasítva lett, azok mielőbbi felállítására.

A város köteles mezőgazdasági bizottság név alatt egy bizottságot szervezni, melynek tagjai a polgármester, kapitány, főjegyző, gazd. tanácsnok és az állat orvos; választás útján a földbirtokosok közül 4 rendes és 2 póttag. Szabályrendelet a megyéhez felterjesztendő.

A keményseprési szabályrendelet a miniszterium által jóváhagyva; a város területén két keményseprő lesz a jövőben alkalmazva.

Az újonan építendő járásbírósi bérház szerződésében tett módosítások jóváhagyatnak. 1895. évi nov. 1-én teljesen készen kell lenni az épületnek s az átvétel napjától a lakásbér fizetendő. Az adót és egyéb költségeket a város viseli.

Szabó László indítványára 150 frt áru vérsavót szerez be a város.

A felső-hegyi plébánia-kölesón visszatérítése függőben marad.

Dulósy Jenő rk. hitoktatónak az ipariskolákban teljesített vallásitanításért a kért 50 frt évi tiszteletdíjat a közgyűlés megtagadta.

Köz. gymnaziumunknak 8 osztályúvá kiegészítése tárgyában Rezsny és trsai által beadott kérvény a megszokott módon lett elintézve: kiadott a gazd. bizottságnak. Matkovits J. még közöltségen is óhajttja a kiegészítést; Bergel F. így nem óhajttja; Flesch J. szükségesnek tartja a kiegészítést; Szabó L. nem látja szükségét, sőt azt sem hiszi, hogy keresztül vihető legyen, az állanhoz hiába fordulnak, mert az nem veszi át, illetve áldozatot nem hoz, inkább tőlünk kíván. Próba-szerencsére mind a mellett az ügy fel lesz terjesztve a miniszterhez. A gazd. bizottság lett megbizva a felterjesztéssel, benne összpontosult a közbizalom. Fogyasziumunk ügyének ez a haldoklás első stádiuma.

A rk. II-ik templom felszerelésére kért 30000 frt segélyt a közgyűlés minden kötelezettség nélkül elvben megadta, de mivel pénz nincs és hamarjában nem is lesz, úgy oldotta meg a kérdést, hogy a gazd. bizottság ölel karjai közé helyezte a hitközségi kérvény ügyét.

Szekfi Ferenc nyugalomba vonuló állatorvosnak a közgyűlés évi 300 frt kegydíjat szavazott meg. —

A városi mérnök jelenti, hogy a tiszai hid bérloje a város tudta nélkül javítottja a hidat és a hibás tölgyfa oszlopokat vörös fenyővel helyettesíti. Mivel a vállalkozónak nincs jogában a város tudta és ellenőrzése nélkül a hidat javíttatni, utasítatik jövőben a szerződés szigorú betartására.

Ezek voltak a lefolyt közgyűlés lényegesebb tárgyai. Az apróbbak közül több tudomásul lett véve, több elutasítva és egy nyalábbal a gazd. bizottsághoz került a legbölesebb elintézés végett.

Iskolaszéki ülés.

A p. k. iskolaszék f. hó 12-én, kedd d. u. 4 órakor a központi iskola rajztermében ülést tartott. Az ülésre a tagok, szokásuk szerint nem jöttek össze határozatképes számban, minek következtében a jelen voltak 15-en csak azon tárgyakat, mint legsürgösebbeket tárgyalták le, melyek az előbbi ülésre már kitérve voltak, de épp a fenti okból, határozatképtelenség miatt nem voltak tárgyalhatók.

Az elnöki jelentés tudomásul vétele után felolvastattott Kozma János dec. 12-én választott tanyai tanító díjlevele, mely jóváhagyás után három példányban hitelesítették s a közg. bizottság jóváhagyása végett felterjesztetni rendeltetett.

Csatóczy Apollónia beteg tanító nő felvi szabadságoltatását az ülés elfogadta; s helyettesítésével Bellér Irén okl. tanító nőt havi 30 frt helyettesítési díj mellett megbizta.

Olvastattott a vármegyei közg. bizottságnak 3826 ex 894. számú záros rendelete a testgyakorlatok s ezek helyiségei, — továbbá a fatenyésztés gyakorlati oktatása s az iskolai fúskolakerl kimutatása tárgyában. Ezen rendelet, tekintettel arra, hogy a testgyakorlatok a népiskola kötelezett tantervét képezik, elrendeli, hogy minden késedelem nélkül intézkedés tétessék, hogy a testgyakorlatoknak sikeres tanítását biztosítandó a lehetőséghez képest az iskolai épület udvarán vagy annak közelében egy elegendő nagyságú terület kijelöltessek, s az az előírt torna-eszközökkel még a tél folyamán felszereltessek. A fatenyésztés gyakorlati oktatására jövőben a legkiválóbb gond fordítandó, a város egy alkalmas terület átengedésére köteleztetik. Ezen rendelkezések értelmében a városi tanács megkeresetteti határozatott hogy az iskolaközpontok kiépítése alkalmával különös figyelemmel legyen, hogy az iskolák alkalmas tornakertekkel láttassanak el, addig is a kültéri iskolák tanulói tornaszatra a központi iskolák tornahelyiségeibe berendelendők. A fúskola kertnek pedig a vasut mentén leendő mielőbbi átengedése sürgősen kérelmeztesik.

A Keeskeméti István és társai által bepanaszolt Vladár Menyhért tanyai tanító ügyében a hivatalos vizsgálatról felvett jegyzőkönyvből kitűnt, hogy a panaszosok tanítójukat, kit mindannyian józan, erkölcsös életű, s kiváló jótanítónak ismertek el, rendszeres üldözés alá vették s oly panaszokkal állottak elő, amelyek sem fejelem, sem egyéb elbírálás alá nem tartoznak, nagyrészt pedig szintén tanyai lakosok által hamisoknak jelentettek ki.

Az iskolaszék sajnálattal vette tudomásul az egész hajszát s panaszos Keeskeméti István és társainak alaptalan vádoskodásai felett határozott rosszszalásának adott kifejezést, oly hozzáadással, hogy ez az Elnökség útján személyes tudomásukra hozassék, s egyben a legkomolyabban figyelmeztessenek, hogy a tanítót hivatalos munkájában háborgatni, öt működésében zavarni, s egyáltalában az iskola belételebe avatkozniok annyival is inkább

A walczer Rupp Tónival jártam. Olyan ügyetlenül ugrált, hogy szerettem volna azonnal félbe hagyni a táncot. Már félig be is volt esipve s borszagu lehetett nekem kellett beszívnom. Mindig rám kacintott s a cigányal együtt dudoita: „Gizike! . . . Ezt a szerelem tevé; ezt a szerelem tevé!” — Jaj, pedig dehogyan is tudnék ilyen maskara emberbe belézeretni!

Mikor az első négyesre felálltak a párok, én elbujtam a ruhatarba, hogy ne kellessen az atyám barátjával, azzal az öreg német mérnökkel táncolni, a ki velünk jött a bálba. Hiába volt, mert a mérnök látva azt, hogy én megszöktem előle, távozni készült s a ruhatarba jött atyámmal. Jaj, mért nem bujtam el inkább a vendéglői nagy jég-szekrénybe; ott sohsem akadt volna reám senki. A négyest tehát akarva, nem akarva velem kellett végig szenvednem. Mikor tánc közben néha felém fordult én félve huzódtam el tőle, a mire ő aztán olyan echt sváb dialektussal mondta: „Kummenc nacher sie dummes Gredl!” — Na, köszönöm szépen ezt sem mondta még nekem senki!

A négyes után ismét esárdásra gyujtott rá a cigány. Én faképpel hagytam ezt a sváb mérnököt s odarohantam a cigányhoz. A zsebkendőmbé bele volt kötve 37 krajczár, melyet uszonna pénzenből spóroltam össze s ezt mind oda adtam a cigánynak Huzd rá hamar azt az „Icza-ricza” nótát!

Alig hogy a cigány ráhuzta az én nótámat, már is ott termet az én kedves hadnagyoeskám

a Kársz Berezi. Mikor megpillantottam: szíven hevesen elkezdett dobogni. Szeretem ezt az embert, minek tagadnam. Igaz, hogy csak fél füle van az egyik oldalán, de ez csak széppé teszi őt, mert párbajban vágják le neki. Hej, de kitűnően mulattam vele, mert úgy megforgatott, hogy no! Tánc közben olyan jól állt neki, mikor énekelt a cigány után:

„Icza, ricza, kukoricza

De szép kis lány ez a Giza!”

Mondhatom pompás gyerek s a mi fő, nagyon lovagias. Valami jogászoeska lábamra lépett véletlenül s elfelejtett boesánatot kérni. Kársz Berezi oda lépett s fölön legyintve őt oda szökt neki: „Hát a pardon hol maradt?!”

Tudom biztosan ebből is párbaj lesz, mert ott a helyszínen mindjárt névjegyét cseréltek. Jaj, csak az orrát is vágná ketté az a jogászoeska Kársz Berezinék, úgy még sokkal szebb és érdekesebb lenne.

A szünóra alatt a „büfében” ültünk, köztünk az a vén sváb mérnök is. Most ez egyszer nem haragudtam rá, mert pezsgőt hozott. Pezsgő . . . hej, már 8 éves koromban is volt guszusom pezsgőre s ime most előltem volt. „Trinkens sie kleines Paesel!” szölt felém fordulva a német mérnök s felém nyujtá a poharat. Szüleim azonban kiragadták kezemből a poharat s azt mondták, hogy jó lesz nekem a limonádé is. Hogyne, limonádé! Az betegeknek való, én pedig nem vagyok az. —

Kis idő múlva elkéredkedtem az asztaltól hogy „promenirozni” mehessek a lénezterembe. Pezsgőre fűjt a fogam s ezért oda léptem Golyó Laczihoz a „Bogyai Híradó” szerkesztőjéhez s kérttem, fizessen nekem egy üveg pezsgőt, de úgy hogy senki észre ne vegye.

„Sajnálom” szölt Golyó Laczi, de nem tehetem, mert még csak holnap folynak be az előfizetési pénzek. Végre is Rupp Tóninak panaszoltam el hajomat s ő el is bujtattott a jég-szekrény háta mögé, hol zavartalanul megihaltam egy üveg pezsgőt. Olyan jó édes volt, s csak azután támadt igazi jókedvem. Már hajnalodni kezdett, mikor eltávoztunk a bálból. Egész sereg fiatal ember kísért ki a kocsizhoz s ki ki megis csókoltá kezemet. Valamelyik beszölt a kocsiba: „a viszontlátásra Nagysád!” Ezen vitakoztam egész uton hazafelé anyámmal. Ő azt állította, hogy az a „nagysád” kifejezés neki szölt: én pedig biztosan tudom, hogy nekem. — No, jól van. — én szívesen átengedem neki, csak vigyen el nemsokára ismét bálba.

Oh, ott az ember elfelejti, hogy valamikor „nasolt” habaruhákat varrogatott és malaczkot rajzolt. Mindent, mindent el lehet ott felejtetni, csak azt nem, aki észrevétlenül szívünkbe lopódzott.

Ah, de már álmos vagyok! . . . Jó, éjt!

Az első fokban eljáró bíróság vádlott Haldek Ignácot felmentette ugyan, de a bünteselekmények megtorlásának szorgalmazására hivatott **vádatóság** nyomban nyilvános tárgyaláson a felmentő ítélet ellen fellebbezést jelentette be.

Haldek Ignác felmentése tehát még nem jogerős és felső bíróságunk van hivatva Haldek Ignác eljárása felett ítéletet mondani; ő maga saját ügyében bíró nem lehet és nyiltéri közleményekkel bíróságunkat praecoepálni nem fogja.

Ennyit tartoztam az igazság érdekében kijelenteni, de polemikába Haldek Ignáccal nem bocsátkozom, csak azt kívánom még megjegyezni, hogy **merő valótlan-ág az, a mit Haldek „nyilatkozat”-ában még eddig jogerőre nem is emelkedett felmentésének okául felhoz.**

A kit a Curia jogervényesen lopás büntetésére való felbujtás miatt **vád alá helyezett** és a ki ellen a vádhatóságot képviselő kir. ügyész ezen büntett miatt a vádat nyilvános végtárgyaláson hivatalból fenntartotta és a ki ellen végre a kir. ügyész fellebbezése folytán a büntető eljárás még ma is folyamatban van; az ugyancsak hiába fenyegetődzik hamis vádaskodás miatt való feljelentéssel!

Budapest, 1895. február

Mauthner Ödön.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
SZIGETHY ISTVÁN.

Kiadó lakás.

HORTI JÁNOS

Tóparti-utcza 139. sz. házában

4 szobás lakás a hozzá szükséges mellék helyiségekkel

f. é. Szt.-György naptól kiadó.

Üzlet átvétel.

Tisztelettel értesitem Zenta város és vidéke mélyen tisztelt közönségét, hogy Zentán a „Magyar Király”-hoz címzett **vendéglőt és szállodát** f. évi január hóban **átvettem.**

Jó magyar konyhát tartok és a legjobb minőségű magyarádi fehér és ménesi vörös, valamint külföldi csemege-borokat pontosan és jutányosan szolgállok ki.

Naponkint frisesapolásu **kőbányai és nagy-szt-miklósi sör!**

Társas vacsorák és lakodalmi ünnepélyek tartására bátor vagyok felajánlani vendéglői helyiségeimet.

Étkezésre abonenseket jutányosan fogadok el.

Kényelmesen berendezett vendég-szobák!

Midőn a „Magyar Király”- vendéglő és szálloda átvételéről imitt a n. é. közönséget tisztelettel értesitem, — alázattal kérem a szives pártfogást.
Zenta, 1895. febr. hó.

Sonnleitner Ferencz
vendéglős és szállodás.

Ház és üzlet-eladás.

Eötvös-utcza 516. számú

HÁZAM

a főtér közvetlen közelében

Singer M. fiai céggel szemben,

valamint a városház épületben lévő

ÜZLETEM

betegségem miatt szabadkézből örök áron eladó.

Értekezhetni:

az üzletben a főtér sarkán.

A „ZENTAI HIRLAP”

ajánlja dusan felszerelt könyvnyomdáját minden a nyomdai szakba vágó munkálatok ugymint:

számlák, jegyzékek és tudósító levelek, eljegyzési és esketési kártyák, izléses meghívók és tánczrendek, étlapok, városi és községi hivatalos nyomtatványok, árjegyzékek, gyászlapok, táblás kimutatások, mérlegek, időszaki folyóiratok, művek, szalag-aranyozások, ipar és kereskedelmi körlevelek, ügyvédi és irodai nyomtatványok, névjegyek, levélpapírok és borítékok czégnymással, falragaszok stb. elkészítésére bármilyen szín és nagyságban, gyors, pontos és izléses kivitelben a legjutányosabb árszámítás mellett.

Kérjük tisztelettel a n. é. közönséget hogy nyomdai székségleteinek beszerezése végett üzletünkhöz fordulni kegyeskedjék.

Ugyanitt a „Zentai Hirlap”-ra előfizetések elfogadtatnak és hirdetések felvételnek.

Egyes lappéldányok csak a nyomda helyiségében kaphatók.